

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a JUDr. Marie Trnkové v právní věci

žalobce: **C-Energy Bohemia s.r.o.**
sídlem Průmyslová 748, Planá nad Lužnicí
zastoupeného společností Rödl & Partner Vorlíčková Tax, s.r.o.
sídlem Platněřská 191/2, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2016, č. j. 37917/16/5100-31461-702147,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 29. 8. 2016 č. j. 37917/16/5100-31461-702147 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit k rukám právního zástupce žalobce společnosti Rödl & Partner Vorlíčková Tax, s.r.o. náklady řízení ve výši 11 228 Kč do

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 20. 1. 2016, kterým bylo rozhodnutí o výši úroku z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu a současně s tím bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalobce v odvolání namítal, že platební výměr je nezákonný pro rozpor s komunitárním právem. Vyměření daně darovací shledal v rozporu s ústavním pořádkem a evropským právem a navrhoval, aby výsledná daň darovací činila nula korun.
2. Žalobce v žalobě popsal skutkový stav a průběh řízení před správcem daně s tím, že předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je oprávněnost žalobcem vzneseného nároku na úrok z vratitelného přeplatku.
3. Podle žalobce žalovaný nesprávně zastává názor, že úrok z oprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu lze přiznat jen tehdy, dojde-li ke změně takového rozhodnutí o stanovení daně, na jehož podkladě vznikla daňovému subjektu platební povinnost a nikoliv nárok na vrácení jím uhrazené daně. Žalovaný se nesprávně ztotožnil se závěrem správce daně, že žalobce neuhradil daň darovací na základě dodatečného platebního výměru, který byl posléze na základě rozsudku krajského soudu změněn, ale na základě platebního výměru vydaného v rámci řízení vyměřovacího. Proto nelze dle správce daně úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Dle žalovaného § 254 odst. 4 daňového řádu směřuje na situaci, kdy vratitelný přeplatek vznikne v přímé souvislosti se změnou rozhodnutí o stanovení daně, a to ve vazbě na vrácení částky daně uhrazené daňovým subjektem na základě změněného rozhodnutí správce daně. Nesprávně je tak podmíněno vrácení přeplatku v režimu § 254 odst. 4 daňového řádu tím, že vratitelný přeplatek vznikl v důsledku nesprávné výše vyšší úhrady daně provedené přímo na základě rozhodnutí o stanovení daně, které bylo následně změněno. K tomu dle žalovaného nedošlo, neboť vrácená část daně darovací nebyla uhrazena na základě dodatečného platebního výměru, ale byla uhrazena na základě původního platebního výměru ze dne 13. 3. 2012 č. j. 51804/12/110962303979. Skutečnost, že k úhradě daně darovací došlo na základě řádného platebního výměru a nikoli dodatečného, je podle žalobce záležitostí ryze formálního charakteru. Žalobce zejména argumentuje naplněním podmínek ustanovením § 254 odst. 4 daňového řádu, dle něhož musí dojít ke změně rozhodnutí o stanovení daně, ke vzniku vratitelného přeplatku a musí být mezi změnou rozhodnutí a vznikem vratitelného přeplatku příčinná souvislost. Podle žalobce není aplikace tohoto ustanovení nikterak podmíněna tím, že by k úhradě muselo dojít bezprostředně na základě rozhodnutí o stanovení daně. Žalobce má za to, že provedení úhrady daně na základě určitého rozhodnutí o stanovení daně je situací totožnou s trváním nad úhrady v souvislosti s rozhodnutí o stanovení daně. V souvislosti s tím je žalobcem pak odkazováno na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 3/2014 a sp. zn. 5 Afs 170/2015. Rozlišování mezi platebním výměrem a dodatečným platebním výměrem při posuzování naplnění podmínek dle § 254 daňového řádu považuje žalobce za ryze Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

formalistické. Má za to, že je nutno aplikovat zejména teleologický výklad, tedy, že vyměřovací řízení a doměřovací řízení tvoří jeden celek -(nalézací řízení). Podle žalobce je smyslem institutu úroku, kompenzace majetkové újmy, která byla daňovému subjektu způsobena tím, že správce daně vyvolal svým aktivním jednáním stav, kdy neoprávněně disponoval částí daně, která po právu náležela daňovému subjektu. Má za to, že mělo být tedy ustanovení § 254 odst. 4 daňového řádu aplikováno a že mu měl být tudíž přeplatek na dani darovací vrácen bez žádosti ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí o odvolání, tj. do 24. 12. 2015. Jestliže k vrácení přeplatku došlo až dne 12. 1. 2016 náleží žalobci úrok z vratitelného přeplatku.

4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Ve vyjádření odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém podrobně vyložil, z jakých důvodů se neztotožňuje s argumentací žalobce. Poukázal na § 254 odst. 4 daňového řádu, podle něhož se musí jednat o situace, kdy dojde ke změně rozhodnutí z důvodu nezákonnosti a současně je tímto rozhodnutím neoprávněně uložena platební povinnost, která byla daňovým subjektem reálně provedena. To plyne ze systematiky úpravy, kdy ustanovení § 254 daňového řádu je nazváno úrok z neoprávněného jednání správce daně. V souvislosti s tím bylo jím odkázáno i na důvodovou zprávu. Žalovaný má za to, že se ustanovení § 254 odst. 4 daňového řádu uplatní stejně jako v případě § 254 odst. 1 daňového řádu tehdy, pokud došlo ke změně či zrušení rozhodnutí neoprávněně ukládající platební povinnost. Žalovaný rovněž nepovažuje za totožné a volně zaměnitelné, zda úhrada byla provedena na základě platebního výměru nebo na základě dodatečného platebního výměru. Nelze akceptovat výklad žalobce, že by bylo výsledkem doměřovacího řízení měněno nebo rušeno rozhodnutí ve smyslu § 101 daňového řádu se všemi jeho právními účinky, vydané ve vyměřovacím řízení. Doměřovací řízení nelze považovat za formu opravného dozorčího prostředku, ale za samostatné řízení, kterým lze za podmínek stanovených zákonem rozhodnout o rozdílu oproti poslední známé dani. Z § 134 daňového řádu neplyne, že rozhodnutí vydaná v jednotlivých dílčích daňových tvoří jeden celek. Žalovaný zcela odmítl úvahu, že lze zákonem stanovenou podmínku provedení úhrady nahradit trváním nadúhrady. Akceptace takového výkladu by byla nepřipustným rozšiřováním zákonných podmínek nad rámec § 254 daňového řádu. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by úmyslem zákonodárce bylo náhradu škody řešit ustanovením § 254 daňového řádu a za tím účelem libovolně rozšiřovat okruh situací, kdy lze tato ustanovení aplikovat. Totéž co pro vznik úroku ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu pak musí nutně platit také pro § 254 odst. 4 daňového řádu tedy pro režim vrácení případného přeplatku. Pro opačný závěr, kdy by § 254 daňového řádu upravoval určitý okruh podmínek pro vznik úroku z neoprávněného jednání správce daně, který je tímto paragrafem primárně řešen neshledává žalovaný žádný logický důvod. Žalovaný má za to, že u žalobce nenastala situace odpovídající § 254 daňového řádu a přeplatek na dani darovací se tak nenacházel v režimu § 254 odst. 4 daňového řádu, nebylo možno konstatovat opožděné vrácení přeplatku a vznik úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu. Odkaz na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 170/2015 - 28 žalovaný nepovažuje za přílehlavý na skutkové okolnosti případu žalobce.
5. Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:
6. Ze spisu vyplývá, že společnost AES Bohemia spol. s r.o. (nyní společnost C-Energy Bohemia s.r.o.), jako provozovateli zařízení na výrobu elektřiny byly přiděleny v roce 2011 zdarma emisní povolenky EUA. Žalobce podal dne 1. 4. 2011 daňové přiznání k dani Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

darovací z přidělených emisních povolenek na emise skleníkových plynů, kdy jejich celková hodnota činila 131 181 254 Kč a hodnota nabytých emisních povolenek osvobozených podle § 20 odst. 15 zákona č. 357/1992 Sb. ve výši 64 198 545,91 Kč. Darovací daň byla vyměřena platebním výměrem ze dne 13. 3. 2012 ve výši 21 434 496 Kč, daň byla vyměřena ze základu daně stanoveného v souladu s údaji uvedenými daňovým subjektem v daňovém přiznání a z průměrné ceny emisní povolenky za rok 2011.

7. Dne 30. 11. 2012 obdržel správce daně od žalobce dodatečné daňové přiznání k dani darovací, v němž byla uvedena celková hodnota bezúplatně nabytých povolenek na emise skleníkových plynů ve výši nula korun a hodnota nabytých emisních povolenek osvobozených podle § 20 odst. 15 zákona č. 357/1992 Sb. rovněž ve výši nula korun. K dodatečnému daňovému přiznání žalobce uvedl, že daň darovací, která byla vyměřena platebním výměrem č. j. 51804/12/110962303979, nebyla stanovena v souladu s právními předpisy a požádal o vrácení přeplatku ve výši 21 434 496 Kč. Správce daně žádosti o vrácení přeplatku na dani darovací rozhodnutím ze dne 30. 1. 2013 nevyhověl s odůvodněním, že nalézací řízení zahájené podáním dodatečného přiznání k dani darovací dne 30. 11. 2012 nebylo ukončeno.
8. Dodatečným platebním výměrem na daň darovací ze dne 2. 5. 2013 byla dodatečně doměřena žalobci daň darovací ve výši nula korun. Proti dodatečnému platebnímu výměru bylo podáno odvolání, kterému nebylo vyhověno, žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 12. 2013 č. j. 29551/13/5000-14401-701836 potvrdil napadené rozhodnutí. Žalobce si podal proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 7. 10. 2015 č. j. 10 Af 1/2014 – 35 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, a to s odkazem na právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 Afs 6/2013-184 ze dne 9. 7. 2015. V odvolacím řízení žalovaný rozhodl tak, že dodatečný platební výměr na daň darovací ze dne 2. 5. 2013 změnil tak, že daň darovací vyměřil ve výši 10 494 528 Kč, rozdíl mezi daní darovací (21 434 496 Kč) vyměřenou platebním výměrem č. j. 51804/12/110962303979 ze dne 13. 3. 2012 a daní darovací (10 494 528 Kč) doměřenou dodatečným platebním výměrem č. j. 1177338/13/2212-24402-303979 ze dne 2. 5. 2013 činí -10 939 968 Kč. Rozhodnutí o odvolání bylo žalobci doručeno dne 9. 12. 2015, na základě tohoto rozhodnutí vznikl žalobci vratitelný přeplatek v částce 10 939 968 Kč.
9. Žalobce požádal dne 7. 1. 2016 o úhradu přeplatku, na základě této žádosti správce daně na účet společnosti C-Energy Bohemia s.r.o. částku 10 939 968 Kč převedl.
10. Žalobce požádal o úhradu úroku z vratitelného přeplatku a úroku z neoprávněného jednání správce daně s tím, že přeplatek na dani darovací ve výši 10 939 968 Kč jí byl vrácen později, jestliže byl vrácen až dne 12. 1. 2016.
11. Správce daně vydal dne 20. 1. 2016 rozhodnutí, na základě kterého žalobci nepřiznal úrok z vratitelného přeplatku na dani darovací, proti kterému se žalobce odvolal. Odvolání žalobce bylo jako nedůvodné napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016 bylo potvrzeno, neboť se žalovaný zcela ztotožnil s právními závěry prvostupňového správce daně. Požadavek žalobce na předpis úroku z neoprávněného jednání správce daně považoval žalovaný za neoprávněný, neboť nebyly splněny zákonné předpoklady pro přiznání úroků, neboť u žalobce nenastala situace Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

odpovídající § 254 daňového řádu a přeplatek na dani darovací se tak nenacházel v režimu ustanovení § 254 odst. 4 daňového řádu. Nebylo tedy možno konstatovat opožděné vrácení přeplatku a vzniku úroku ve smyslu § 155 odst. 5 daňového řádu.

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Mezi účastníky není sporu o skutkových okolnostech průběhu a vzniku daňové povinnosti žalobce, tedy o tom, že žalobce uhradil částky daně tak, jak je sám vypočetl ve svých přiznáních a termínu jejich splatnosti. V daném případě je mezi účastníky na sporu, zda lze v případě žalobce aplikovat ustanovení § 254 daňového řádu. Podle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu, dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti, nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.
14. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu. Ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu spojuje vznik nároku na úrok se splněním dvou alternativně vymezených podmínek, kdy první je existence rozhodnutí o stanovení daně (například platební výměr, rozhodnutí o odvolání), které bylo zrušeno nebo změněno, či prohlášeno za nicotné, a to z důvodu jeho nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného postupu. Druhou podmínkou je, že na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s ním došlo k úhradě peněžitých částek. Jestliže by nebyly částky uhrazeny, nebylo by zde důvodu k úhradě úroku. Úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu tedy představuje satisfakci osobám, které byly z titulu nezákonných rozhodnutí nebo z titulu nezákonného úředního postupu povinny uhradit finanční částky, které by jinak nebýt nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu hradit nemusely.
15. Soud poukazuje na to, že správce daně je odpovědný za správné stanovení daně, tedy za to, aby daň byla stanovena v souladu se zákonem a po právu. Správným zjištěním a správným stanovením daně zcela jistě není stav, kdy je již z daňového přiznání zřejmé, že daňový subjekt odvedl na dani více, než činí jeho zákonná povinnost a než by musel odvést.
16. Správce daně vycházel z toho, že žalobce uhradil daň na základě platebního výměru, a to poté co žalobce podal dodatečná daňová přiznání. Jinými slovy správce daně setrval na výši stanovené a vyměřené daně tak, jak je uvedl žalobce v podaných daňových přiznání.
17. V daném případě jde tedy o to, zda finanční orgány při zjištění a nesporném skutkovém stavu postupovaly v souladu se zákonem a stanovily daň ve správné výši. Za správné stanovení daně je odpovědný pouze správce daně, nikoli daňový subjekt.
18. Podle § 140 odst. 1 daňového řádu, neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu. Z odstavce druhého pak vyplývá, že za den doručení platebního výměru daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Daňový řád tedy zachovává obdobu tzv. konkludentního vyměření daně pro případ, kdy správce daně akceptuje daň tvrzenou daňovým subjektem.

19. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 27/2017-49 z bodu 39 vyplývá, že ke stanovení a vyměření daně postupem dle § 140 daňového řádu nemůže správce daně přistoupit automaticky a bez provedení jakékoli úvahy o tom, zda údaje v daňovém přiznání uvedené, respektive daň zde vyčíslenou, lze bez dalšího akceptovat a takto vyměřit. Nelze proto souhlasit se správcem daně, že správce daně žádným způsobem nezkoumá, nehodnotí, neposuzuje zákonnost výše základu daně.
20. Skutečnost, že správce daně stanoví a vyměří daň postupem podle § 140 daňového řádu, tak jak je stanoveno v § 1 odst. 2 daňového řádu, pak nevylučuje dle shora citovaného rozsudku následnou možnost aplikace § 254 odst. 1 daňového řádu v případě vzniku přeplatku v důsledku pozdějšího doměření daně správcem daně.
21. V citovaném rozsudku rovněž bylo uzavřeno, že jestliže se správce daně nezákonným postupem na vzniku přeplatku žalobce podílel, jestliže přistoupil k vyměření postupem dle § 140 odst. 1 daňového řádu, proto nemůže již soud pominout to, že stejným negativním způsobem postupoval i poté v řízení doměřovacím, v němž doměřil daň, ve výši nula korun, tedy setrval na její výši původně vyměřené postupem dle § 140 daňového řádu a tyto dodatečné platební výměry byly potom změněny ve prospěch žalobce až žalovaným v odvolacím řízení.
22. Soud v souvislosti s tím poukazuje na bod 48 v rozsudku č. j. 5 Afs 27/2017-50, dle něhož je přiznáním úroku postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací při stanovení daně, kdy není rozhodné jakým způsobem či postupem či v jakém dílčím daňovém řízení správce daně tak činí rozhodné je pouze to, zda při stanovení daně postupoval lege artis. Nesprávný je proto názor žalovaného, že rozhodnutím žalovaného byly zrušeny dodatečné platební výměry, kterými fakticky nebyla žádná daň stěžovateli vyměřena a předepsána k úhradě, jestliže byla stanovena daň ve výši nula a že daň byla stanovena v řízení vyměřovacím, a to na základě údajů uvedených žalobcem. V tomto případě je tedy podstatné, že správce daně na původně nesprávně stanovené dani setrval. Není pak rozdíl v tom, zda správce daně nesprávně vyměřil, či setrval v doměřovacím řízení na dani daňovým subjektem nesprávně (v řádném daňovém přiznání) uvedené a uhrazené. V obou případech totiž dochází k nezákonnému odčerpání majetku daňového subjektu v podobě daně ve výši, k němuž ze zákona není povinen. Nelze rovněž přisvědčit správci daně, jestliže bylo jím dovozeno, že vyměřovací a doměřovací řízení jsou samostatnými řízeními s rozdílným předmětem. Každé zdaňovací období je de facto jedním daňovým řízením, které se může skládat z řízení vyměřovacího a řízení doměřovacího.
23. Skutečnost, že daňový řád rozděluje daňové řízení do několika možných dílčích řízení, nic nemění na účelu a povaze daňového řízení. Nalézací řízení, v němž dochází ke stanovení daně, zahrnuje tak řízení vyměřovací tak řízení doměřovací a obě řízení pak směřují ke Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

správnému stanovení daně. Základem pro správné zjištění a stanovení daně je tedy, jak řádné daňové řízení, tak i dodatečné daňové tvrzení podané daňovým subjektem. Nálezací řízení, tj. řízení vyměřovací i doměřovací je pak ukončeno formálně právní mocí rozhodnutí o stanovení daně. Materiálně lze jeho konec vymezit okamžitě, kdy se poslední známá daň stává konečnou a nelze ji již změnit, tj. uplynutím lhůty pro stanovení daně. Proto bylo ve shora citovaném rozsudku Nejvyšším správním soudem pak uzavřeno, že z hlediska správného stanovení daně tvoří obě dílčí řízení jeden celek a je třeba vycházet především z toho, že správce daně stanoví daň za jedno zdaňovací období. Nic na tom nemění, je-li daň stanovena v součtu několika platebními výměry.

24. Nelze proto vycházet při posouzení důvodu vzniku přeplatku a případné aplikace § 254 daňového řádu pouze z faktu, že daň byla stanovena toliko výlučně platebním výměrem, respektive postupem dle § 140 daňového řádu, nikoli však již dodatečným platebním výměrem. Žalobce uhradil nepochybně na dani více, než činila jeho zákonná povinnost, soud proto učinil závěr, že žalobci náleží úrok dle § 254 daňového řádu z důvodu pochybení správce daně, kdy je tedy rozhodné pouze to, že ke vzniku přeplatku došlo z důvodu nezákonnosti nebo nesprávného úředního postupu správce daně, nikoli to v jakém dílčím daňovém řízení se správce daně nezákonnosti dopustil.
25. Dle § 254 odst. 1 daňového řádu, dojde-li ke zrušené změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z této části, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím.
26. Úrok daňovému subjektu nahrazuje újmu spočívající v nemožnosti nakládat s finančními prostředky v důsledku nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, kdy § 254 odst. 1 daňového řádu nerozlišuje mezi zrušením a změnou rozhodnutí o stanovení daně. Nerozlišuje ani způsob či procesní prostředek, jakým například ke změně výše daně dojde, zda v průběhu doměřovacího, odvolacího či v rámci řízení o mimořádném prostředku. V souvislosti s tím soud opětovně poznamenává, že daňové řízení trvá po celou dobu existence daňové povinnosti, tedy po dobu, po kterou lze daň stanovit, tedy vyměřit nebo doměřit.
27. Nesprávná je argumentace žalovaného ohledně náhrady škody v civilním řízení, jestliže smyslem § 254 daňového řádu je předcházet komplikovaným řízením o náhradu škody a to tak, že způsobenou majetkovou újmu by daňovému subjektu měla pokrýt právě výše daného úroku (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015 č. j. 3As 113/2014-47).
28. Soud proto dospěl k závěru, že v případě žalobce byly naplněny zákonem stanovené podmínky pro přiznání nároku o úrok z vratitelného přeplatku, proto je nesprávný závěr žalovaného, že v daném případě nemělo být ustanovení § 254 odst. 1 aplikováno, neboť žalobci měl být přeplatek na dani darovací vrácen bez žádosti ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí o odvolání, tedy do 24. 12. 2015. Jestliže však k vrácení přeplatku došlo až dne 12. 1. 2016, náleží pak žalobci úrok z vratitelného přeplatku.
29. S poukazem na shora uvedené důvody shledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

30. Soud rozhodl rozsudkem bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci projevili s takovým procesním postupem souhlas.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce měl v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. V řízení o žalobě představovaly náklady řízení žalobce zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí dva úkony právní služby, převzetí věci, sepsání žaloby v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon (ustanovení § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu), celkem tedy částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 11 228 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice dne 29. srpna 2018

Mgr. Helena Nutilová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.